

Celý byt v Midtownu, kde Poppy bydlí, se proměnil v mokry sen nadšence do závodních aut. Stěny zdobí transparenty s nápisy jako „Dej přednost parbě“ a „Závod je odstartován“ a ze stropu visí praporky s šachovnicovým vzorem. Jediná známka toho, že se nejedná o oslavu čtvrtých narozenin, je neskonale množství alkoholu v kuchyni.

Nenápadně si prohlížím svou nejlepší kamarádku skrz houf červených, černých a bílých balonků vznášejících se bezcílně ve vzduchu. Otevřu pusu dokořán, ale nejsem schopná promluvit. Zrovna skládá kartonovou vystřihovánku legendy Formule 1 Blakea Hollise v životní velikosti, s rukou položenou přes rameno neznámé ženy. Ženy, které někdo nalepil ve Photoshopu můj obličej. *Bůh mi pomáhej.*

Blake vypadá úžasně jako vždycky, ale nic neničí pěknou tvář víc než špatná nálada. Není divu, že jeho tým chce, aby byl jeho životopis sepsaný a vydaný za necelý rok. Po poslední katastrofální sezoně potřebuje dobrou reklamu jako sůl.

Dívám se na výtvar a představuju si samu sebe jako tu ženu vedle něj – vysokou modelku s umělýma prsama. Sama měřím sotva metr šedesát a moje vnady nestojí za řeč. Pak mě Poppy obejmě, jako by mi chtěla rozdrtit všechny kosti v těle.

„Ello! Co na to říkáš?“ Točí se kolem s rukama nad hlavou. „Parádní, co?“

„Je to naprosto trefný,“ souhlasím a udiveně se rozhlížím kolem. Je to až přehnaně křiklavé, ale vlastně se to dalo čekat. Poppy má úžasnou schopnost soustředit se na projekt až tak, že překoná i ta nejvyšší očekávání. Je ovšem neskutečně otravné, když tím projektem je můj milostný život a skomírající kariéra. Musím ovšem připustit, že její byt vypadá dobře. Ale

nebránila bych se použít Blakeovo lepenkové tělo jako terč pro házení šipek.

Jack se ke mně hrne z gauče. Se svým permanentním sarkastickým úšklebkem vypadá úplně jako milionář z přebalu romantického příběhu. Jednou rukou mě objeme na přivítanou a otočí se k Poppy. „Není už těch balonků dost?“

„Myslela jsem, že je nafukuješ rád.“ Nevinně zamrká řasami rámuujícími pronikavé modré oči. „Hlavně proto jsem ti tu práci dala.“

„Haha,“ protočí Jack panenky a vyzývavě se ušklíbne. „O tom nepochybuji. Jen u toho musí být pěkně stavěný blondák a balonek jiného druhu.“

Hovor se točí kolem Jackova posledního milostného karambolu, jedním z mnoha z dlouhé řady. Poppy se ho nejspíš ujme jako dalšího projektu, jakmile skončí se mnou. Spolknou knedlík v krku a snažím se nemyslet na to, jak moc mi budou chybět.

Poppy vzdychne, jako by dokázala vycítit trhlinu v mém odhodlání. „Ještě máš čas z toho vycouvat a poohlídnout se v New Yorku po jiné práci.“

Nejsem si jistá, kolikrát bych ještě takový rozhovor vydržela, než by mi praskla hlava. Možná tak dvakrát. Bůhví jestli. Popadnu ji za ramena a přátelsky s ní zatřesu.

„Na to už je rozhodně pozdě. Jdu do toho.“ Po zádech mi přeběhne mráz. „A je to skvělá příležitost.“

Když jsem se obrátila na svého mentora George Phillipse o radu po tom, co jsem odešla z PlayMedia, čekala jsem, že mi dá nějaké tipy. Jenže on mi nabídl práci. Měla jsem být nezávislým spoluautorem Blakeova životopisu. Od fiaska se svým podcastem *Na kafičku se šampiony* jsem toho moc nenapsala, proto mě těší, že se vrátím ke kořenům. Po tom, co se stalo,